

Sygnatura akt IX C 1215/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 11-09-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Piotr Łuczak

Protokolant:Miroslaw Jabłoński

po rozpoznaniu w dniu 11-09-2014 r. we W.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)Sp. z o.o. we W.

przeciwko (...) SA w Ł.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) SA w Ł. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. we W. kwotę 414,13 zł (czterysta czternaście złotych trzynaście groszy) z odsetkami ustawowymi od dnia 2 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 107 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 60 zł kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IX C 1215/12

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...)Sp. z o.o. we W. domagała się od strony pozwanej (...) S.A. w Ł. zapłaty kwoty 414,13 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 2 grudnia 2011r. do dnia zapłaty. Nadto, strona powodowa wniosła o zasądzenie od strony pozwanej na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w dniu 29 sierpnia 2011r. we W. podczas koszenia trawy kosiarką przez Z. Ł. doszło do wyrzucenia kamienia spod kosiarki i uszkodzenia szyby w autobusie linii (...) marki V.nr rej. (...), należącym do powoda. Z. Ł. złożył oświadczenie, w którym przyznał, że do uszkodzenia szyby w autobusie doszło z jego winy. Nadto, wskazał on powodowi, że jest ubezpieczony w pozwanym (...)i posiada polisę ubezpieczeniową nr (...) - (...).

Powód twierdził w pozwie, że na skutek zaistniałego zdarzenia poniósł szkodę w wysokości 414,13 zł, obejmującą koszt wymiany zniszczonej szyby. Pismami z dnia 27 września 2011r. i z dnia 29 września 2011r. strona powodowa zawiadomiła ubezpieczyciela o zaistniałej szkodzie, jednocześnie dołączając komplet dokumentów niezbędnych do wszczęcia likwidacji oraz wypłacenia należnego odszkodowania w terminie 30 dni od daty ww. zawiadomienia, zgodnie z art. 817 § 1 k.c. Pismem z dnia 2 grudnia 2012r. strona pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania wskazując, że złożona przez poszkodowanego dokumentacja nie wskazuje na działanie bądź zaniedbanie ubezpieczonego skutkujące powstaniem szkody. Strona powodowa pismem z dnia 24 lutego 2012r. ponownie wezwała stronę pozwaną do zapłaty odszkodowania w wysokości 414,13 zł, jednak stanowisko strony pozwanej nie uległo zmianie i ponownie wydała decyzję odmowną.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zarzucał, że nie ponosi odpowiedzialności za szkodę strony powodowej ze względu na brak podstaw do uznania odpowiedzialności ubezpieczonego za zaistniałą szkodę. Powód domagając się odszkodowania nie wykazał podstawowej przesłanki odpowiedzialności sprawcy zdarzenia, a mianowicie winy ubezpieczonego w powstaniu szkody, a zatem nie można przypisać mu odpowiedzialności odszkodowawczej opartej na treści przepisu art. 415 k.c.

W piśmie procesowym z dnia 3 kwietnia 2013r. strona powodowa podtrzymała swoje stanowisko w sprawie. Wskazała, że wbrew stanowisku strony pozwanej, sprawca szkody w oświadczeniu z dnia 29 sierpnia 2011r. przyznał, iż zdarzenie nastąpiło z jego winy. Nadto podniosła, iż w dniu zdarzenia ubezpieczony kosił trawę blisko jezdni, którą jechał autobus, w związku z czym powinien zachować szczególną ostrożność i unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego. W szczególności obowiązkiem ubezpieczonego było podjęcie wszelkich działań, które uniemożliwiłyby narażenie kogokolwiek na szkodę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Z. Ł. od 1 marca 2009r. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...)Z. Ł.. Przedmiotem tej działalności była kompleksowa konserwacja terenów zieleni, w tym koszenie trawników, cięcie żywopłotów, pielęgnacja drzew, wycinka drzew, odchwaszczanie. Działalność Z. Ł. opiera się na wykorzystaniu specjalistycznego sprzętu ogrodniczego - kosiarek prowadzanych ręcznie, kos mechanicznych i traktorków zbierających skoszoną trawę. Sprzęt ten wykorzystywany jest przez około 7 – 8 osób zatrudnionych w przedsiębiorstwie Z. Ł.. Działalność gospodarcza opiera się na użyciu specjalistycznego sprzętu, a bez jego użycia nie byłoby możliwe prowadzenie przez Z. Ł. przedsiębiorstwa służącego do konserwacji zieleni.

Dowód: zeznania świadka Z. Ł., protokół elektroniczny rozprawy z dnia 11.09.2014r.

Wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, k. 54

Na podstawie umowy z dnia 9 czerwca 2011 r., w okresie od 1 lipca 2011 r. do 30 czerwca 2013 r., Z. Ł. świadczył na rzecz (...) we W. usługi w zakresie kompleksowej konserwacji zieleni przyulicznej w rejonie dzielnicy Ś. we W..

Dowód: pismo z dnia 10.07.2013r., k. 79

umowa z dnia 9.06.2011 r., k. 80-84

W dniu 29 sierpnia 2011r. we W. przy ul. (...), na pasie zieleni w kierunku ul. (...), podczas koszenia trawy kosiarką w ramach działalności gospodarczej przez Z. Ł., doszło do odprysnięcia kamienia znajdującego się w trawie i uderzenia szyby prawego skrzydła pierwszych drzwi autobusu linii A marki V. nr rej. (...), wskutek czego szyba ta została wybita. W dniu zdarzenia Z. Ł. złożył oświadczenie, w którym przyznał, że zdarzenie to nastąpiło z jego winy.

Pas zieleni, który był wykaszany w dniu 29 sierpnia 2011 r. przylegał do chodnika, który oddzielał go od jezdni.

Dowód: oświadczenie Z. Ł. z dnia 29 sierpnia 2011r., k. 17

notatka służbowa nr 663/11A.z dnia 29 sierpnia 2011r. sporządzona przez komisję powypadkową (...), k. 16

dokumentacja zdjęciowa, k. 55-56

zeznania świadków: M. K., A. A., R. S., protokół elektroniczny rozprawy z dnia 21.06.2013r.

zeznania świadka Z. Ł., protokół elektroniczny rozprawy z dnia 11.09.2014r.

Przed przystąpieniem do koszenia trawników pracownicy pozwanego sprawdzają teren pod kątem znajdujących się tam potencjalnych przeszkód, w tym kamieni. W niektórych przypadkach używane są płaszcze ochronne, co ma miejsce wówczas kiedy koszony teren przylega do parkingu, na którym zaparkowane są samochody.

Dowód: zeznania świadka Z. Ł., protokół elektroniczny rozprawy z dnia 11.09.2014r.

Autobus marki V.nr rej. (...) był własnością (...) Sp. z o.o.

(okoliczność bezsporna)

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 414,13 zł. Na powyższą kwotę składają się następujące koszty: materiały - 242,05 zł, koszt zakupu - 0,24 zł, koszt pracy - 73,75 zł, narzuty - 16,23 zł, koszty pośrednie - 81,86 zł.

Dowód: kosztorys z dnia 22 września 2011r., k. 19

W okresie od 25 lutego 2011r. do 24 lutego 2012r. Z. Ł. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) Z. Ł. był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej z tytułu prowadzenia działalności lub posiadanego mienia w (...) S.A.

Dowód: polisa nr (...) - (...), k. 18

W dniach 27 września 2011r. i 29 września 2011r. poszkodowany (...) Sp. z o.o. skierował do (...) S.A. zawiadomienie o szkodzie i osobie sprawcy wraz z posiadaną dokumentacją, w tym: oświadczeniem sprawcy, kosztorysem naprawy, zdjęciami oraz kserokopią dowodu rejestracyjnego.

Dowód: zawiadomienie z dnia 26 września 2011r., k. 20 akt szkodowych

pismo z 27 września 2011r., k. 21 akt szkodowych

Pismem z dnia 7 października 2011r. (...) S.A. wezwała poszkodowanego (...) Sp. z o.o. oraz Z. Ł. do przedłożenia dodatkowych dokumentów oraz udzielenia dodatkowych informacji na temat zdarzenia z dnia 29 sierpnia 2011r., zaś pismem z dnia 4 listopada 2011r. poinformowała (...) Sp. z o.o., iż nie uzyskała dokumentacji pozwalającej na ustalenie odpowiedzialności ubezpieczyciela, w związku z czym na tym etapie nie jest możliwe zaspokojenie zgłoszonych roszczeń. Jednocześnie wskazała, że zgromadzona dokumentacja nie pozwala na dokonanie wypłaty bezspornej części odszkodowania.

Dowód: pismo z dnia 7 października 2011r., k. 3 akt szkodowych

pismo z dnia 4 listopada 2011r., k. 17 akt szkodowych

Następnie, pismem z dnia 2 grudnia 2011r. (...) S.A. odmówiła przyznania (...) Sp. z o.o. odszkodowania z tytułu zaistniałego zdarzenia wskazując, że poszkodowany nie wykazał zawinionego działania ubezpieczonego Z. Ł. w spowodowaniu szkody.

Dowód: decyzja o odmowie odszkodowania z dnia 2 grudnia 2011r. - k. 18 akt szkody

Pismem z dnia 24 lutego 2012r. (...) Sp. z o.o. wezwało (...) S.A. do zapłaty kwoty 414,13 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania.

Dowód: pismo z dnia 24 lutego 2012r., k. 23

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnieniu.

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa (...) Sp. z o.o. domagała się od strony pozwanej (...) S.A. zapłaty kwoty 414,13 zł tytułem odszkodowania za szkodę doznaną wskutek zawinonego działania ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń sprawcy szkody, do której doszło w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Zasadniczo, w braku odmiennej umowy, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 par. 2 k.c.). Poszkodowany może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela (art. 822 par. 4 k.c.).

Jak wynika z polisy (...) nr (...) dołączonej do pozwu, Z. Ł. był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej za szkody związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, co uzasadnia legitymację bierną pozwanego w niniejszej sprawie.

Zakres odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciela, uzależniony jest każdorazowo od odpowiedzialności osoby odpowiadającej za szkodę. Podstawą określenia zobowiązania ubezpieczyciela z tytułu ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej regulują zatem w sposób szczególny przepisy o odpowiedzialności kontraktowej lub deliktowej, a wysokość odszkodowania powinna być ustalona według reguł określonych w art. 363 kc. Zatem, ogólną podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej stanowią przepisy art. 415 i nast. kc.

Strona pozwana wdając się w spór zakwestionowała swoją odpowiedzialność podając, że powód nie wykazał przesłanek warunkujących przypisanie odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczonemu, bowiem nie udowodniła zawinonego działania sprawcy szkody. Z samego zaś faktu powstania szkody zdaniem strony pozwanej taka wina nie wynika.

W niniejszej sprawie bezsporne było zaistnienie zdarzenia z dnia 29 sierpnia 2011r. oraz szkoda poniesiona przez powoda, której strona pozwana nie kwestionowała tak co do samego faktu zaistnienia szkody, jak i jej wysokości. Spór będący przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu w niniejszej sprawie, koncentrował się wokół tego, czy do wyrzucenia kamienia spod kosiarki oraz w konsekwencji zniszczenia szyby w autobusie należącym do strony powodowej, doszło na skutek zawinonego działania lub zaniechania Z. Ł. - ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń, a zatem czy można mu przypisać odpowiedzialność odszkodowawczą z art. 415 k.c.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów złożonych przez strony przez strony postępowania, w tym oświadczenia świadka Z. Ł., notatki sporządzonej przez pracowników (...) Sp. z o.o., kosztorysu naprawy autobusu. Prawdziwości tych dokumentów żadna ze stron nie zaprzeczyła, a ich wartość dowodowa nie budziła również wątpliwości Sądu. Ponadto, Sąd dokonał ustaleń faktycznych w sprawie na podstawie zeznań świadków przesłuchiwanych na rozprawach w dniach 21 czerwca 2013 r. i 11 września 2014 r., nie znajdując podstaw do odmowy wiarygodności tych zeznań w zakresie samego zdarzenia, jak i ustaleń dokonanych na miejscu zdarzenia przez przedstawicieli powoda i Z. Ł..

Zdaniem Sądu, z dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych wynika, że materialno-prawną podstawę żądania pozwu powinien stanowić przepis art. 435 § 1 k.c., zgodnie z którym prowadzący na własny rachunek przedsiębiorstwo lub zakład wprawiany w ruch za pomocą sił przyrody (pary, gazu, elektryczności, paliw płynnych itp.) ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch przedsiębiorstwa lub zakładu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Jak wynikało z zeznań świadka Z. Ł., przesłuchiwanego na rozprawie w dniu 11 września 2014r., jakkolwiek nie zauważył samego momentu wyrzucenia kamienia spod kosiarki, to obiektywnie oceniając całą sytuację w miejscu

zdarzenia uznać należy, że szkoda w autobusie należącym do strony powodowej powstała na skutek uderzenia kamienia wyrzuconego spod kosiarki. Taka wersja została też przez niego potwierdzona w treści oświadczenia dołączonego przez powoda do pozwu. Co istotne, świadek ten zeznał, że prowadzona przez niego działalność gospodarcza opierała się na użyciu urządzeń wprawianych w ruch za pomocą sił przyrody. Świadek na rozprawie w dniu 11 września 2014r. zeznał, że działalność w zakresie konserwacji terenów zieleni w pełni opiera się na kosiarkach prowadzonych ręcznie, kosach mechanicznych i traktorach zbierających skoszoną trawę. Świadek wyraźnie przyznał, że bez tego sprzętu nie mógłby prowadzić działalności gospodarczej. Powyższe zdaniem Sądu jednoznacznie świadczy o tym, że w niniejszej sprawie do oceny możliwości przypisania sprawcy zdarzenia odpowiedzialności odszkodowawczej zastosowanie ma przepis art. 435 k.c. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2004 r., II CK 397/02, wskazano, że omawiany przepis, że dotyczy sytuacji, w których użyta jako źródło energii siła przyrody stanowi siłę napędową przedsiębiorstwa jako całości, w taki sposób, by jego istnienie i praca uzależnione były od wykorzystywania sił przyrody, bez użycia których przedsiębiorstwo nie mogłoby realizować celów, dla których zostało stworzone. Przedsiębiorstwem, o którym traktuje art. 435 k.c., jest takie, dla którego korzystanie z sił przyrody jest warunkiem koniecznym istnienia, a jego struktura, system organizacji i pracy dostosowany jest do sił przyrody, którymi się posługuje.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że niewątpliwym jest, iż działalność sprawcy szkody świadka Z. Ł. opierała się na urządzeniach wprawianych w ruch za pomocą sił przyrody, wobec czego za szkody powstałe w związku z ruchem tego przedsiębiorstwa odpowiedzialność ponosi on na zasadzie ryzyka. Istotą tego rodzaju odpowiedzialności jest natomiast to, że poszkodowany musi udowodnić jedynie szkodę, ruch przedsiębiorstwa i związek przyczynowy między tym ruchem a szkodą (tak: Agnieszka Rzetecka – Gil, komentarz do art. 435 k.c., LEX/2011). Dla przypisania odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną ruchem przedsiębiorstwa lub zakładu ustawodawca nie wymaga natomiast ustalenia bezprawnego charakteru zachowania podmiotu prowadzącego przedsiębiorstwo, ani jego winy.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie powyższe przesłanki warunkujące przypisanie sprawcy szkody, a co za tym idzie stronie pozwanej odpowiedzialność za zdarzenie z dnia 29 sierpnia 2011r., wykazała. O powyższym świadczą przede wszystkim dowody z dokumentów, a to oświadczenie sprawcy szkody oraz notatka służbowa komisji powypadkowej (...) Sp. z o.o., jak również zeznania świadków.

Okolicznościami wyłączającymi odpowiedzialność prowadzącego przedsiębiorstwo lub zakład są: siła wyższa, wyłączna wina poszkodowanego lub wyłączna wina osoby trzeciej, za którą prowadzący przedsiębiorstwo lub zakład nie ponosi odpowiedzialności, przy czym okoliczności te powinien wykazać pozwany, chcąc uwolnić się od odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody.

Wskazać należy, że strona pozwana nie wykazała istnienia jakiegokolwiek okoliczności egzoneracyjnej pozwalającej na wyłączenie odpowiedzialności sprawcy szkody. W toku procesu nie wykazano zarówno działania siły wyższej, jak też wyłącznej winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą świadek Z. Ł. odpowiedzialności nie ponosi. Samo twierdzenie pozwanego, że pozwany nie udowodnił zawinienia sprawcy szkody, w reżimie odpowiedzialności deliktowej na podstawie art. 435 k.c. nie jest wystarczające, skoro do istoty odpowiedzialności opartej na zasadzie ryzyka należy to, że poszkodowany tej przesłanki wykazywać nie musi.

Na marginesie wskazać należy, że nawet gdyby przyjąć za podstawę prawną powództwa przepis art. 415 k.c., to przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe pozwala taką odpowiedzialność sprawcy szkody przypisać. Zdaniem Sądu bowiem podczas koszenia trawy w dniu zdarzenia nie dochowano należytej staranności. Z doświadczenia życiowego wynika, że w czasie koszenia trawy może dochodzić do wyrzucenia spod kosiarki znajdujących się na gruncie kamieni i innych przedmiotów. Nawet jeśli nie mają one dużych rozmiarów, mogą powodować uszkodzenie mienia, czy obrażenia osób znajdujących się w pobliżu. Dla przypisania winy bez znaczenia jest to, że przed przystąpieniem do pracy sprawdzono teren pod względem tego, czy w koszonej trawie znajdują się duże przedmioty. Należyta staranność, oceniana zwłaszcza w kontekście zawodowego prowadzenia działalności gospodarczej, w sytuacji koszenia i pielęgnacji dużych terenów, wymaga w ocenie Sądu użycia zabezpieczeń

ochronnych, w szczególności jeśli czynności te wykonywane są w pobliżu chodnika i jezdni. Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, że w rozpatrywanym przypadku nie zabezpieczono terenu w miejscu pracy przed ewentualnym wyrzucaniem kamieni czy też innych przedmiotów spod kosiarki. Jest to tym bardziej istotne, że jak sam świadek zeznał, w trakcie koszenia trawników zdarzają się sytuacje, że spod kosiarki zostają wyrzucone m.in. kamienie. Co prawda przed przystąpieniem do pracy pracownicy, w tym on sam sprawdzają teren pod kątem ewentualnych przeszkód mogących uszkodzić sprzęt czy spowodować niebezpieczeństwo właśnie poprzez wyrzucenie danego przedmiotu przez kosiarkę, jednak nie są oni w stanie oczyścić terenu ze wszelkich kamieni. Nadto świadek zeznał, że przy koszeniu trawy w okolicach parkingów pracownicy zabezpieczają teren pracy parawanami tak, aby ewentualne kamienie czy też inne przedmioty wyrzucone przez kosiarkę nie spowodowały uszkodzeń znajdujących się w okolicy samochodów. W ocenie Sądu podobne czynności powinny być podjęte przez sprawcę szkody w miejscu zdarzenia. Podejmując się koszenia trawnika znajdującego się bezpośrednio przy chodniku oraz ulicy, po której poruszają się z różną prędkością samochody, świadek powinien zabezpieczyć koszony teren tak, by przynajmniej zminimalizować ryzyko wyrzucenia kamienia na chodnik lub ulicę w sposób powodujący zranienie przechodniów, czy właśnie uszkodzenie samochodu.

Mając na uwadze powyższe, powództwo należało uwzględnić w całości, o czym Sąd orzekł w punkcie I sentencji wyroku, na podstawie art 822 k.c. w zw. z art 435 k.c.

Sąd zasądził odsetki zgodnie z żądaniem pozwu do dnia 2 grudnia 2011r. na podstawie przepisu art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. w zw. z art. 817 k.c., tj. od dnia, w którym strona pozwana dysponowała już wszelką dokumentacją niezbędną do podjęcia decyzji. Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Zgodnie zaś z przepisem art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel jest obowiązany spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. W niniejszej sprawie strona powodowa zawiadomiła stronę pozwaną o szkodzie pismem z dnia 26 września 2011r., jednak ostateczną decyzję strona pozwana podjęła w dniu 2 grudnia 2011r. W tym dniu strona pozwana dysponowała już wszelką dokumentacją pozwalającą jej podjąć decyzję w kwestii przyznania poszkodowanemu odszkodowania. Tym samym Sąd zasądził odsetki za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 2 grudnia 2011r.

O kosztach postępowania w punkcie II sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. wyrażającego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Strona pozwana przegrała proces w całości, w związku z czym winna ona zwrócić stronie powodowej poniesione koszty celowego dochodzenia praw. Na koszty te w niniejszej sprawie złożyła się uiszczona opłata sądowa od pozwu w wysokości ustalonej w oparciu o brzmienie art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w kwocie 30 zł oraz wynagrodzenie radcy prawnego w minimalnej stawce wynoszącej 60 zł, zgodnie z par. 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych wraz z opłatą od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.